

спроважда ма въ Сърбия да му събирамъ овни. Ето, каква е работата! И Танчо отъ радостъ цѣлувалъ ту жената си, ту дѣцата си. . . Весело е човѣку, когато огрѣе слънчице послѣ дъждѣтъ и грѣмотевиците.

— А кога ти мислишь да трѣгнешъ, Танчо? попитала Дона.

— Ако поискамъ, то и утре мога да трѣгна. Колкото по-скоро, толкова и по-добре. Ти, Доне, гледай да ми приготвишь сичко, щото ми трѣба за пѣтъ; а азъ ща да ида да докарамъ конѣтъ.

Дона отишла да опере единственната риза и единственните гащи на мъжѣтъ си и да му приготви едно друго за пѣтъ; а Танчо отишалъ да си земе конѣтъ и да поиска отъ Гълаба малко пари, за да остави на жената си и на дѣцата едно парче хлѣбъ. Върви Танчо изъ пѣтътъ и мисли, че сичките хора гледатъ на него и че сѣкому е весело така също, както е весело и нему. Влѣзалъ той въ вѣщата на своятъ госпо-